

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιωδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Ολιγομηνιαίου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρισταῦ καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐπιτερικῶς :

Ἐξωτερικῶς :

Ἐτησίαν δρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τριμήνιος 2,50

Ἐτησίαν φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 3,—

Ἄι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον ἄσκ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδραίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουλίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 32

«Καὶ τώρα τί θέλετε;» (Σελ. 254 στ. α'.)

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ Τερμίτης τὴν ἄφριε, ἐλαφρὰ πληγωμένη, καὶ ἡ Ἀννέτα τὴν ἐπρόσταξε νάπονηθῇ στῆς ἐρωτήσεις ποῦ θὰ τῆς ἔκαμνε. Κ' ἐκείνη, τρομαγμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ καχὸ ποῦ εἶχε πόθη, ὑποσχέθηκα χωρὶς δυσκολία νὰ τὰ κῆ δία.

Ἔτσι οἱ φίλοι μας ἔμαθαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, διὰ τὴ Βασιλίσα ἦταν ἀκόμη φυλακισμένη μετὰ τὴ πιστὴ Νικηφόρα εἰς ἓνα μικρὸ κελλί, ποῦ ἡ Ἀμαζὼν τοὺς τὸ ἐδίξε ἀπὸ μακρῶν. Ἡ Λασία πάλι μετὰ τῆς ἄλλης ὑπουργίνης, εἶχαν ἐγκραταθῆ αὐθαδέατα σὺν βασιλικῷ παλάτι, ποῦ τὸ ἐφύλαγαν ἀπέξω δέκα Ἀμαζόνες.

— Λαμπρά! εἶπε ὁ Τερμίτης. Καὶ τώρα ἔμπροσξ' Ἐοῦ θὰ μᾶς ἐδηγήσῃς.

— Ἐυχαρίστως θὰ σᾶς ὠδηγήσω, ἀπεκρίθη ἡ Ἀμαζὼν ἀλλὰ δυστυχῶς μοῦ σπᾶσατε ἓνα ποδάρι καὶ δὲν μπερῶ νὰ περκατήσω.

— Σηκώστέ τη! ἐπρόσταξε ὁ Τερμίτης.

Δυὸ Ἀμαζόνες τοῦ κ. Χονδροκέφαλου ἐσήκωσαν τὴν πληγωμένην, κ' ἐξείκνησαν ὅλοι νὰ πάνε ὅπου θὰ τοὺς ὠδηγήσει.

Ὁ Τερμίτης μετὰ τὸ στρατεύμα του ἐπροχωροῦσε ὅσον τὸ δυνατόν σιγώτερα, καὶ ἅμα ἔκρινε κατάλληλῃ τὴ στιγμή, ἐφόρμησε. Ἡ συμπλοκὴ ἦταν φοβερὴ

ἀλλὰ σύντομη. Ἡ Ἀμαζόνες, παρακαλισμένες ἀπὸ τὸ ἐξαφνικὸ, δὲν ἐπρόφθασαν νάμνηθῶν. Μία μόνον ἐδάγκασε τὴν Τερμίτην, ἀλλὰ ὁ γέρος τὴν ἐσχότωσε ἄμεσως.

Ἡ ἄλλες μαζεύθησαν σὲ μιὰν ἄκρη καὶ ἅμα εἶδαν διὰ περικυκλώθησαν ἀπὸ ὀλόκληρο στρατεύμα, κατέβασαν τὰ κεφάλια καὶ ποραδέθησαν.

Ἡ Κρινιώ, ἡ Ἀννέτα καὶ ὁ κ. Χονδροκέφαλος, ἀκολουθεύμενοι ἀπὸ εἰκοσι Ἀμαζόνες ἀποφασισμένες, μπήκαν σὸ κελλί ὅπου ἡ Λασία, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τίποτε ἀπὸ τὰ συμβαινόντα, ἐκάθητο μετὰ τῆς ὑπουργίνης τῆς.

— Τί εἶνε αὐτό; εἶπε μετὰ ἀλαζονείαν τι σημαίνει αὐτὴ ἡ φασαρία; Ποιοὶ εἶνε

αὐτοὶ ποῦ τολμεῦν νὰ διαταράττουν τὴν ἡσυχία τοῦ Συμβουλίου; Δὲν φοβῶνται λοιπὸν τὴν τιμωρία ποῦ τοὺς περιμένει;

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Χονδροκέφαλος, ποῦ ἐπίτηδες δὲν ὠνόμασε «Ἐσχωτάτης» τὴ Λασία εἰς τὸ σῆμα, καθὼς καὶ ὅλοι σᾶ; οἱ σπαδοὶ. Ἡλιθμὲ εἰδὼ νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ φυλακισμένη Βασιλίσα, καὶ αὐτὴ θάπορευοῖν γιὰ τὴν τύχη σᾶς.

— Μὰ ποιοὶ λοιπὸν εἰσθε σῆς, αὐθάδεις;

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ Κρινιώ ἐπρόχωρησε ἓνα βῆμα.

— Εἶμ' ἐγὼ, κυρία, εἶπε, ἐκείνη ποῦ θέλατε νὰ θανατώσατε (*), γιὰ τὴν κα-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 248.

τηγορούσατε γιὰ ἓνα πρῶγμα ποῦ ἦταν ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴ θέλησί μου: γιὰ τὸ χροῦμά μου!

— Ἄ, ἔκαμε ἡ Λασία, εἶνε τὸ ἄπρο μερμηγκάκι!

— Ἄς ἀφίσουμε κατὰ μέσας τὰ λόγια, ἐφόναξε ὁ Τερμίτης, ποῦ εἰσώρμησε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀγριεμένος, καὶ ἄς ἔλθωμε στὰ πράγματα.

Ἡ θεὰ τοῦ προμεροῦ Τερμίτη ἐπρόξηνσε μεγάλο φόβο στὴ Λασία. Δὲν ἐγνώριζε τὴν ὑπαρξί του καὶ φαντάστηκε πῶς θὰ ἦταν βασιλικῆς ἡ ἀρχηγὸς σὲ καμμιὰ δυνατὴ μερμηγκοφυλῆ, ἀγνωστὴ.

Ἐν ἓνα ἐπιβλητικῷ νεύμα τοῦ ἀσπρηγοῦ, ἡ Λασία κ' ἡ ὑπουργίνης τῆς ἐπερικυκλώθησαν ἄμεσως ἀπὸ τὸν Χονδρο-

κέφαλο καὶ ἀπὸ ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα Ἀμαζόνων.

Ἡ πληγωμένη Ἀμαζὼνα, ποῦ τοὺς εἶχε κάμητὸν ὀδηγὸ, κουβαλήθηκε ἔξω.

Ὁ Τερμίτης, ἡ Ἀννέτα καὶ ἡ Κρινιώ ἐπεριστοιχίσαν τὴν ὑπουργίνα, ποῦ ἔκρεπε νὰ τῆς ὀδηγήσῃ, κ' ἐξείκνησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κομπῆς.

Πρῶτα-πρῶτα λοιπὸν ἡ δέο φίλες καὶ μπήκαν σὸ κελλί

τῆς Βασιλίτσας. Ὁ Χονδροκέφαλος, ἀπὸ εὐλάβεια, στάθηκε σὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ἐπίσης καὶ ὁ Τερμίτης, πρὸ τὸν παρακάλεσε ἡ Κρινιώ, γιὰ τὴν δὲν ἤθελε νὰ τρομάξῃ ἡ Βασιλίσα, ἔμεινε ἀπέξω.

— Τί θέλετε πάλι; ρώτησε ἡ Φέρμινα μετὰ μελαγχολικὴ ἐγκρατέρησι. Ἄν

«Μὴ φοβάσθε καθόλου!» (Σελ. 254, στ. α'.)

θέλετε τη ζωή μου, πάρτε τη, γιατί είμαι πολύ δυστυχισμένη.

Η καίμενη ή Βασίλισσα, με λύπη αλλά και με αξιοπρέπεια, εκάθητο σε μίαν σκηνή.

Η Νικηφόρα στάθηκε μπροστά της, έτοιμη να την υπερασπισθεί.

— Κυρία Βασίλισσα...

— Άλλοίμονο! δεν είμαι πια Βασίλισσα...

— Θα σάς ξανακάνω μες.

— Μά ποιός είσθε;

— Εγώ είμαι το άσπρο μερμηγκι, που την άλλη φορά δεν θελήσατε να το θανατώσουν. Θυμάσθε;... την ημέρα της τελετής των γάμων;... Από εδώ είναι ή Αννέτα, ή παρκαμόνα μου... και ο κ. Χονδροκέφαλος, ο αρχηγός του Δεκάτου των Ουδετέρων, που τιμωρήθηκε τότε κατά διαταγή της Λαοία.

— Καλά, παιδί μου, είπε ή Βασίλισσα και τώρα τι θέλατε;

— Να σάς δώσουμε πάλι την εξουσία, κυρία Βασίλισσα. Με τους φίλους μας, τον κ. Χονδροκέφαλο κ' ένα φοβερό Τερμίτη που με προστατεύει, εκυριεύσαμε την μερμηγκούπολη. Η Λαοία και ή ύπουργίνες της είναι σκλάβες μας. Και σεις είσθε ελεύθερη!

Η Βασίλισσα που κάθε άλλο έπεριμενε απ' αυτό, στην αρχή δεν ήθελε να το πιστέψη. Άμα όμως είδε την Κρινιώ, την Αννέτα, τον Χονδροκέφαλο και της Αμαζόνες, να σκύβουν εμπρός της, κατάλαβε πως ήταν αλήθεια. Με μεγάλη συγκίνηση, που έφαινε από το τρεμούλιασμα των κεφαίων της, έπληττασε την Κρινιώ και πολλή ώρα της εχάιδε με της κεφαλές της το κεφάλι. Το ίδιο έκανε έπειτα της Αννέτας, που δεν έκρατειο πια από τη χαρά της. Και αφού έτελειώσαν αυτά τα χάδια, — μεγάλη εδνοια εκ μέρους της Βασίλισσας στα δυο πιστά και άφοισμένα της μερμηγκία, — ή Φόρμικα έζήτησε να ιδη τον Τερμίτη.

Ενόμιζε πως θα ιδη κανένα πολεμιστή, σαν κι αυτούς που είχε άφθονους στη χώρα της. Άλλ' άμα είδε εκείνο το Γιγαντα, τρόμαξε χωρίς να θέλη κ' έκανε πρό τα όπισω. Όσο για τη Νικηφόρα, αυτή, γανναϊότατα, κρόφθηκε πίσω από τη βασίλισσα.

— Μή φοβάσθε καθόλου, κυρία Βασίλισσα, είπε τότε ο Τερμίτης, κολακευμένος από το φόβο που προξενούσε ή παρουσία του* είμαι δούλος σας, γι' αγαπή της Κρινιώσ και της Αννέτας. Άλλά πρέπει να έλθετε να παρουσιάσθητε στο λαό σας. Έχουμε να κάνουμε άκομη πολλά.

Η Βασίλισσα, αφού τον ευχαρίστησε με πολύ κολακευτικά λόγια, έξεκίνησε πρώη και οι άλλοι την ακολουθήσαν.

Η πομπή έφτασε έτσι ως την κυρία

είσοδο, όπου καινούριο θέαμα έπεριμενε τη Βασίλισσα. Η άμαζόνες του Χονδροκέφαλου, σε παράταξι μάχης, κρατούσαν όλα τα παράσματα. Και από πίσω τους έβλεπες τάνηουχα πλήθη των μερμηγκιών, που άπορούσαν προς τι αυτή ή παράταξι.

Κατά διαταγή του Τερμίτη, ή Λαοία και ή φίλες της εξαπλώθηκαν ανάσκελα και περικυκλώθηκαν από φρουρούς, που δεν θα της άφιναν να κινηθούν καθόλου.

Τότε ή Βασίλισσα ανέθηκε σε μιά μικρή πέτρα, περιτοιχισμένη από την Κρινιώ, την Αννέτα και τον Χονδροκέφαλο. Ο Τερμίτης έπεριζώσε την πέτρα με δυνατή φρουρά και ή Αμαζόνες άφισαν άνοιχτά τα παράσματα. Τότε όλος ο λαός ώρμησε προς την πέτρα και ζητωκραύγασε τη Βασίλισσα. Η Φόρμικα έβγαλε ένα μικρό λόγο με της κεραίες της, ευχαρίστησε το λαό της και παρουσίασε με καμάρι την Κρινιώ.

— Βλέπετε, είπε στο τέλος, ότι μιά καλή πράξι, μιά εύργεσία, δεν χάνεται ποτέ!

Ο Τερμίτης ένόμιζε χρέος του να λάβη κι' αυτός το λόγο, μ' όλα τα τελεπισμένα νεύματα που του έκαννε ή Αννέτα.

— Δεν μαρέσει πωλύ να μ' ένοχλούν, είπε, κι' αν ήλθα εδώ να ξαναβάλω στο θρόνο τη Βασίλισσά σας, το έκαμα μόνο και μόνο γιατί με παρακάλεσαν ή φίλες μου, κι' — και να το βάλετε στο νου σας καλά... (Σελ. 255 στ. α')

Τώρα προσέξτε! μην έπιχειρήσετε πάλι τα ίδια, γιατί, αν ξανακύσω το παραμικρό, θα ξανάλθω εδώ και θα τα κάμω θάλασσα. Δέ θάφισω ρουθινί!

— Τώρα που είσθε πάλι Βασίλισσα, τί θα τα κάμνε αυτά τα καθάρματα; (*)

Κ' έδειξε τη Λαοία και της ύπουργίνες της.

— Θα της εξορίσω, απεκρίθη ή Βασίλισσα. Δέν θέλω να θανατωθώ καμιά.

— Τότε λοιπόν, άφιστε με μένα να της οδηγήσω στην έξορία, είπε ο Τερμίτης* είναι ή μόνη άνταμιείη που σας ζητώ.

— Πολύ καλά, είπε ή Βασίλισσα. Τώρα θέλω να ύψώσω στα μεγαλύτερα αξιώματα την Αννέτα και την Κρινιώ, γιατί το αξίζουν και ή μιά και ή άλλη.

— Ευχαριστώ, κυρία Βασίλισσα, είπε με σταθερότητα ή Κρινιώ, άλλ' αυτά που έγιναν εδώ-μέσα, δεν μές έθαρρώνουν καθόλου να μειώμε, και μάλιστα να δεχθώμε θέσεις ύψηλές. Προτιμούμε να γυρίσωμε στο σπίτικι μας και να ζήσωμε μαζί με τον Τερμίτη, το φίλο μας* αλλά και έτσι, θα ήμαστε πάντα στην διαταγές σας.

— Έστω, είπε ή Βασίλισσα λυπημένη* αφού αυτή είναι ή επιθυμία σας, θα γίνη.

Και έδωσε γρήγορα μερικές διαταγές. Άμέσως είκοσι έργάτριες έτραξαν να της εκτελέσουν. Μπήκαν στη μερμηγκούπολη και σε λίγο έβγαλαν έξω σπόρους, κομματάκια μικρών αντίμων, ξηραμένα και διατηρημένα καθαρά, μέλι από μελίγρας και σιρόπια από κακπούς.

— Όλ' αυτά, με μεγάλη ευγένεια, τα έβαλαν μπροστά στη Βασίλισσα, στον Τερμίτη και στις δυο φίλες του. Ήταν ένα γεύμα λαμπρό, που το έτιμησαν δίλοι με μεγάλη προθυμία, και χωρίς να μιλούν, γιατί ύστερ' από τόσες συγκινήσεις, τους είχε πιάσει πείνα.

Η ημέρα έπλησίαζε να τελειώση. Πρώτος ο Τερμίτης, ανυπόμονος να ξαναρχισή τη συνθησιμένη του ζωή, έσηκώθη και είπε:

— Είναι άργά, άς γυρίσωμε στο σπίτι. Είμαι γέρος και θέλω πια να ήουχάσω.

— Είσθε πολύ έγωιστής, είπε ή Κρινιώ για να τον πειράξη* σας αγαπούμε όμως και θα σας ακολουθήσωμε, γιατί κατά βάθος είσθε καλός και δίκαιος.

— Έπειτα και μες αγαπούμε την ήουχη ζωή.

— Έχαιρέτησαν τη Βασίλισσα, που δεν ήξευρε πια πως να τους δείξη την ευγνωμοσύνη της, πήραν μαζί τους της άνταρτισσες ύπουργίνες, που τώρα ήταν σκλάβες, κ' έξεκίνησαν.

Μολις εύρέθηκαν έξω από τη διπλή γραμμή των Αμαζόνων, ο Τερμίτης έπρόσταξε το άποσπασμα που της έφρουρούσε, να τρέξη μπροστά.

Και πολεμούν με το τραγοδι δλόχαρο Κ' ή κανονίες βαρείά κρατούν το ίσο Χαρά στον καπετάνιο τον καλότυχο Που τέτοια παλλικάρια σέρνει πίσω!

Και πολεμούν με της πληγές ορθάνοικτες Κι' άχνίλοντας στη γη το αίμα στάζει Χαρά στα παλλικάρια τα λιογέννητα Που τέτοιος καπετάνιος τα προστάζει!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

— Σεις να έρχεσθε από πίσω σιγά-σιγά, είπε στής φίλες του περιμένετέ με και σε λιγάκι θα σας άνταμιώσω.

Άμα έμινε μόνος με το άποσπασμα των Αμαζόνων, ο Τερμίτης έτραξε μπροστά, έκαμε μιά άπότομη στροφή προς τα δεξιά και τους άνάγκασε όλους να τον ακολουθήσουν. Άφου έπερπάτησε εκεί πέντε λεπτά της ώρας, έσταμάτησε, έπρόσταξε της Αμαζόνες νάνοιζον το τετράγωνο που έσχημάτιζαν και να περικυκλώσουν της έξοριστες από τρεις μόνον πλευρές, και τους είπε:

— Σεις πηγαίνετε μπροστά, ίσα. Άν καμιά σας δοκιμάση να σταθί ή να γυρίση πίσω, θα σκοτωθί άλύπητα άμέσως!

Η δυστυχισμένες έξοριστες, που ένόμιζαν πως είχαν φθάση πια στο μέρος όπου θα της άφιναν χωρίς φρουρά, άρχισαν να τρέχουν εμπρός. Άλλά μόλις έκαμαν δέκα βήματα, έχάθησαν από τα μάτια των Αμαζόνων, σαν νάνοιζε έξαφνα ή γη και να της έκατάπτε!

Είχαν πέσει στην παγίδα του Μυρμηκολέοντος. Η κακόμοιρες! αιώγια τους ή μήμη!

Όταν ο Τερμίτης ξαναβρήκε της φίλες του, που έκαναν ίσα-ίσα το γύρο του βάλτιου, αυτές τον ρώτησαν άμέσως τι άπέγειναν ή έξοριστες που του είχαν έμπιστευθί.

— Καλά είναι, απεκρίθη ο γέρος* εκεί που είναι τώρα, είναι πολύ καλά. Περισσότερα δεν θέλω να σας πώ. Ένα μόνο σας λέγω και να το βάλετε στο νου σας καλά. Άκούσατε τι είπε ή Βασίλισσα; Κάθε καλή πράξις έχει και την άνταμιείη της. Έτσι λοιπόν και κάθε πράξις κακή έχει την τιμωρία της.

— Όστερ' από ένα μήνα, ή Αννέτα και ή Κρινιώ εκυβερνούσαν με σοφία μιά μικρή μερμηγκούπολη, που όνειροπολούσαν να τη μεγαλώσουν. Τον Τερμίτη όμως δεν τον έννοιασε για αυτό και τόσο πολύ. Είχε ξαναγυρίση στην παλιά του όκνηρία και τώρα πάλι δεν έκαμνε άλλο, παρά να καλοτρέφη, να καλοπνή, να γλυκοκουβεντιάξη και να γλυκοκοιμάται.

Κατά το γαλλικόν του Ε. Μ. Laumann ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΚΡΙΝΙΩΣ"

ΚΑΜΑΡΙ

Και πολεμούν με της πληγές ορθάνοικτες Κι' άχνίλοντας στη γη το αίμα στάζει Χαρά στα παλλικάρια τα λιογέννητα Που τέτοιος καπετάνιος τα προστάζει!

Και πολεμούν με το τραγοδι δλόχαρο Κ' ή κανονίες βαρείά κρατούν το ίσο Χαρά στον καπετάνιο τον καλότυχο Που τέτοια παλλικάρια σέρνει πίσω!

Και πολεμούν με της πληγές ορθάνοικτες Κι' άχνίλοντας στη γη το αίμα στάζει Χαρά στα παλλικάρια τα λιογέννητα Που τέτοιος καπετάνιος τα προστάζει!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΝΤΙ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ *)

ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΕΧΘΡΟΤ

Α παιδάκια της γειτονιάς μου, τα όποια κάθε άπόγευμα έπιβίζονται εις παιγνίδια επικαιρότατα, έκαμαν χθές σοβαρόν συμβούλιον κάτω από το παρὰθυρόν μου, διά ν' άποφασίσουν πως θα διαθέσουν το άπόγευμά των.

— Να παίξωμε τον Έλληναβουλγαρικόν πόλεμο!

— Ναι, ναι, τον πόλεμο!

Τρία κριτάκια εκτύπησαν με χαράν τα χερσία των, πέντε εξ άγόρια έκαμαν διάφορα σκιρτήματα ζαρκαδιού, και τρεις χουδρές παρκαμένες και νταντάδες άφισαν να πλανηθί εις τα πληθωρικά των πρόσωπα ή ευχαρίστησις, ότι θα έξεφορτώνοντο τα παιδια άρκετήν ώραν, κατά την όποιαν αυτοί θα ήμπορούσαν άνέτως ν' άνταλλάξουν τας σκέψεις των επί των τελευταίων γεγονότων της γειτονιάς.

— Να παίξωμε το Κιλκίς, είπε μιά μικρούλα με ξανθά μαλλάρια, δεμένα με μίαν κόκκινην κορδέλλισαν.

— Όχι, να παίξωμε την Δοϊράνη, είπεν ο Γιώργος ο ζωηρότερος της συντροφιάς, του όποιου ή φήμη έχει παρὰση τα στενά όρια της συνοικίας μας.

— Ναι, την Δοϊράνη, είπαν και τ' άλλα παιδάκια συνειθισμένα να υπακούουν εις τον μικρόν αυτόν τύραννον, ο όποιος εις την πρώτην παρκακήν όρμη και τραδή τα κοιτάδικα των κοριτσιών.

Ο Γιώργος άπεφάσισε να κατοπιεύση το έδαφος, διά να ιδη ποιον σημείον θα γίνη Δοϊράνη. Ένας όγκος από χύμα, άρισμένος εκεί άφ' ότου έγινεν άπόπειρα να έπισκευασθί μιά μάδρα, ώρισθη ως Δοϊράνη.

— Παιδιά, να ή Δοϊράνη. Αυτή είναι ή Δοϊράνη. Τώρα θα την πολιορκήσωμε και θα την πάρωμε.

— Βέβαια θα την πάρωμε, είπεν ή Τζένη. Έγώ θα είμαι νοσκόμος του Έρυθρού Σταυρού και θα μεν φέρνετε τους πληγωμένους εζώνους... Μόνο τους εζώνους... Άκούσατε;

— Καλά, άκούσαμε, είπεν επικαιρικώς ο Γιώργος. Εσφορτώσου μας. Θα σου στείλωμε εζώνους. Άσισε να πληγωθούνε πρώτα, μαϊμού. Άφου θ' άρχισή το πυροβολικό πρώτα...

Και στραφείς προς τους άλλους, είπε. — Δεν καταλαβαίνει αυτή. Τώρα να κάμωμε το σχέδιο. Έσύ, Μίμη, θα είσαι ή δεκάτη μεραρχία, και θα πής από πάνω από τον άλλο δρόμο, να κατέβης έτσι. Έκατάλαβε;

— Έκατάλαβα, είπεν ο Μίμης και έξηφανίσθη καλκάων προς την ύποδειχθείσαν διεύθυνσην.

— Έσύ, Τοτό, ... έ, Τοτό, τι χαζεύεις; Έσύ Τοτό, θα είσαι ή τετάρτη Μεραρχία, του Μοσχοπούλου, έσύ λοιπόν θα κάμης την προσβολή από δω... Κατά μέτωπον. Έκατάλαβε;

Ο Τοτός έχαιρέτησε στρατιωτικώς και έλαβε θέσιν.

— Έσύ, Μαργαρίτα, θα είσαι ή ταΐαρχία του ίππικού. Άμα το βάλουν στα πόδια ει Βουλγαροι της Δοϊράνης, έσύ θα τους καταδιώξης ακατά πόδας. Είςεις τι θα πη ακατα πόδας;

— Με τα πόδια, είπεν ή Μαργαρίτα.

— Όραία. Μπρόδο, κάτι καταλαβαίνουνε και τα κορίτσια, βλέπω. Λοιπόν έτοιμοι;

— Για στάσου, είπεν ή Μαργαρίτα. Οι Βούλγαροι ποιοί θα είναι;

Ο Γιώργος έγύρισε προς τον Τάχη, ο όποιος δεν είχε λάβη άκομη διαταγάς.

— Έσύ, Τάχη, θα είσαι ο Ίβάνωφ...

— Άμ δέ! είπεν ο Τάχης. Άς γίνη άλλος Βούλγαρος. Έγώ θα είμαι εζώνος.

— Τότε γίνου Ίβάνωφ έσύ, Νίκο, είπεν ο Γιώργος.

— Σε χαλάει, άπήνητησεν ο Νίκος. Γίνωμαι ό,τι θέλεις, και μηχανικός άκομη να φτειάνω δρόμους για να περάσουν τα κανόνια. Βούλγαρος δεν γίνωμαι.

— Τότε δεν είναι άλλος, είπεν ο Γιώργος, θα γίνης έσύ Μαρί. Θα είσαι ή Βουλγαρία.

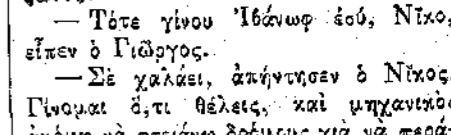
— Έγώ Βουλγαρία; είπε κλαίουσα ή Μαρί. Όχι, δε γίνωμαι. Νά, δεν γίνωμαι σου λέω, δεν γίνωμαι! Θα το πώ της μαμάς, πως θέλεις να γίνω άρκούδα!

Ο Γιώργος έξυσε το κεφάλι του διά να καταβάση ιδέας. Άλλά ιδέαι δεν κατέβαιναν. Και επί τέλους είπε.

— Τότε να παίξωμε άλλο παιγνίδι. Άφου δεν υπέρχει κανείς να κάνη τους Βουλγάρους...

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

*) Το χαριτωμένο αυτό χρονόγραφομα του κ. Τσοκοπούλου έδημοσιεύθη εις την «Νέαν Ημέραν» με το ψευδώνυμον «Ρίπα». Θα έλεγε κανείς, ότι έγγραφη επίτηδες διά την «Διάπλασιν». Τόσον ώρατα ζωγραφίζει το παιδικόν παιγνίδι και μαζί τον παιδικόν πατριωτισμόν. Είπα λοιπόν να το άναδημοσιεύσω, αντί «Αθηναϊκής Έπιστολής», διά να ξεκουρασθί όλίγον και ο κ. Φαίδων. Σ. τ. Δ.

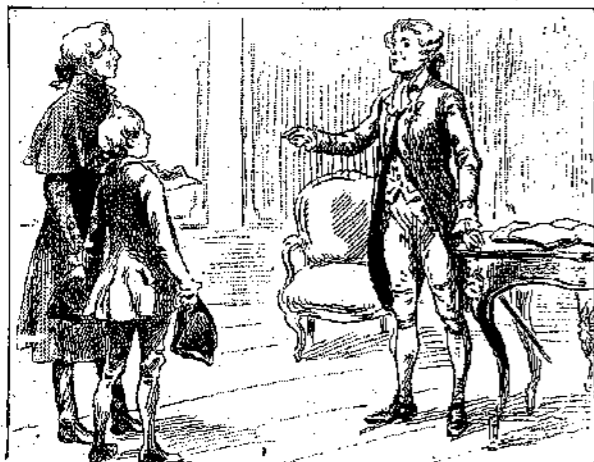
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ο μικρός τζόκευ ούτε καν εκκέρθη νάντιαταθ. Μόνος του άδειασε της τσέπες του και άρπασε επάνω εις τὸ τραπέζι

«Δι' αὐτὸ τὸ παιδί ἔγχετο ἔνταλμα συλλήψεως.» (Σ. 247, στ. α')

τὸ πουγγί του, τὸν σουγιά του καὶ ἕνα κόμματι χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε τυλίξῃ, ὡς ἐνθύμιον, ὀλίγας τρίχας ἀπὸ τὴν χαιτήν του μακαρίτου Πέρτενερ.

Ἄλλ' ὁ διοικητὴς δὲν ἤθελε βέβαια τ' ἀσήμενα αὐτὰ πράγματα.

Ἐκεῖνο ποῦ ἤθελεν, ἦτο ὁ ὀγκώδης φάκελλος, τὸν ὁποῖον ὁ Μπόμπης ἀνέσυρε τελευταῖον ἀπὸ τὸ στήθος του: ἦτο ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ δούξ Λωζὲν διὰ τὴν δώσῃ ἰδιοχείρως εἰς τὸν Φίλιππον τῆς Ὀρλεάνης ἢ σπουδαία καὶ ἐπικίνδυνος μάλιστα διὰ τὸν κύριόν του ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ὤρκεισθὲ νὰ ὑπερασπισθῆ ἐναντίον ὄλων. Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν διοικητὴν τῆς φυλακῆς!

Ἦτο εὐσυνείδητον καὶ φιλότιμον παιδί ὁ μικρὸς Μπόμπης, καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς του, τὸ κακὸν ποῦ ἔκαμαν εἰς τὸν κύριόν του χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸν ἀλυποῦσε πολύ.

Καὶ ἐνῶ ὁ κ. Λωνὰι ἐλάμβανε τὸν φάκελλον καὶ ἀνεγίνωσκε καταυχαριστημένως τὴν ἐπιγραφὴν «Πρὸς τὸν Ἰψηλότατον Φίλιππον τῆς Ὀρλεάνης», ὁ μικρὸς τζόκευ ἐσυλλογιζέτο ἀπηλιπισμένως:

— Ἐγὼ φταίω!.. τὸ λάθος εἶνε δικό μου!...

Χωρὶς νὰ ξεῦρη τί συνέβη μεταξύ τοῦ κόμητος Μουαὺ καὶ τῆς βασιλείσσης εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Βερσαλλῶν, ἐμάντευεν ὁμοῦς ὅτι ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχεν ἐνεργήσῃ νὰ τὸν συλλάβουν.

Ἄνευθελε τὰ παθήματά του εἰς τὸν Μαῦρον Πύργον καὶ ἐμέμφοτο, — ἀδίκως, — τὸν ἑαυτὸν του, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ πυργωδασπότου.

Νεαρὸς ἀξιωματικὸς τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς θλιβερὰς αὐτὰς σκέψεις, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ σφραγίσῃ τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ μετὰ τὰ διάφορα πράγματα ποῦ εὐρέθησαν εἰς τὰ θυλάκια τοῦ Μπόμπη.

Καὶ ἀρῶ ἐπέθεσεν ὁ ἴδιος ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ κηροῦ τὴν σφραγίδα τῆς Βασιλῆς, τοῦ εἶπαν ὅτι θὰ τὸν ὠδηγοῦσαν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μηχανικῶς, ἠκολούθησε τὸν ἐπιφορτισμένον νὰ τὸν ὠδηγήσῃ καὶ εἰσήλθε μαζὶ του εἰς σετράν διαδρόμων, οἱ ὁποῖοι τῷ ἀφάνησαν ἀπέραντοι.

Ὁ μάρμπα-Μπριού.

Ἄμα ἔμειναν μόνοι, μακρὰν τῶν βλεμμάτων τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ διοικητοῦ, ὁ δεσμοφύλαξ τὸν ἔπιασε φιλικῶς ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, εἶσαι λυπημένος, κλαῖς, καὶ εἶνε πολὺ φυσικόν, γιὰ τὴν πρώτη φορά παιδί τῆς ἡλικίας σου φυλακίζεται ἐπὶ Βασιλῆ. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸ παρακάνῃς, παιδί μου. Θὰ ἰδῆς ὅτι ἡ ζωὴ κ' ἐδῶ-μέσα δὲν εἶνε ἀνυπόφορη, προ-

«Νὰ τὰ παιδιά μου!» εἶπεν ὁ μάρμπα-Μπριού.

πάντων ὅταν ἔχῃ κανεὶς δεσμοφύλακα τὸν μάρμπα-Μπριού.

Ὁ μάρμπα-Μπριού, ὡς ἀπεκλήθη μόνος του, ἦτο ἕνας κοντόχονδρος ἄνθρωπος, με φαλάκραν εἰς τὸ κρανίον καὶ με ἀγαθὸν μειδιᾶμα εἰς τὸ πρόσωπον. Ὁμοίαιε μᾶλλον με καλὸν ξενοδόχον παρὰ με δεσμοφύλακα.

Διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν μικρὸν φυλακισμένον, τῷ εἶπεν ὅτι ἔχει ἕξ' παιδιά, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ δύο ἀγόρια σχεδὸν τῆς ἡλικίας του.

Φαντάσου λοιπόν, προσέθεσε, ἂν δὲν θὰ εἶμαι γιὰ σένα καλὸς: σὲν πατέρα καὶ ἂν δὲν θὰ βάζω τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ μένῃς εὐχαριστημένος. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ σοῦ δώσω τὸ καλλίτερο δωμάτιο. Εἶνε τὸ ἴδιο ποῦ εἶχε ὁ στρατηγὸς Δουκουριέ.

Εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸν διάδρομον τοῦ τρίτου πύργου, ὁ ὁποῖος ἀνομαζέτο Μπερταδιέρα. Διότι καθεὶ πύργος τοῦ φρουρίου ἐκεῖνου εἶχεν ἰδιαιτέρον ὄνομα.

Ὁ Μπριού, ἀρῶ ἐδίταλεξεν ἕνα κλειδί ἀπὸ τὴν δέσμην του, ἦνοιξε μίαν θύρην. Ὁ Μπόμπης εἰσελθὼν, εὐρέθη εἰς εὐχέωρον δωμάτιον, ἐπιτάλευρον, φωτιζόμενον ἀπὸ μεγάλον παράθυρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθανε κανεὶς διὰ τριῶν βαθμῶν. Ἡ ἐπίπλωσις ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν κλίνην με παρατετάματα πράσινα, μίαν τουζέτταν, ἕνα γραφεῖν, μίαν πολυθρόναν καὶ δύο καρέκλας. Ἡ ὄψις τοῦ φωτεινοῦ καὶ ἀνεύτου αὐτοῦ δωματίου ἦτο τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν εἰρκτὴν ποῦ ἐπεριμενεν, ὥστε κατ' ἀρχὰς ὁ Μπόμπης ἐνόμισεν ὅτι ὁ δεσμοφύλαξ τὸν κοροϊδεύει.

Ἄλλὰ κάθε ἄλλο! Ὁ μάρμπα-Μπριού τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ εἰς τὴν πολυθρόναν, ἐκάθησε καὶ αὐτὸς εἰς μίαν καρέκλαν, τοῦ ἐκτύπησε φιλικῶς τὸ πόδι καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα ἄς μιλήσουμε... Γιατί σ' ἔφεραν ἐδῶ, παιδί μου;

— Δὲν ξέρω τίποτα, κύριε δεσμοφύλακα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης.

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὕψωσε τὸς ὄμους.

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα, εἶπε, δὲν θέλω νὰ με λές «κύριο δεσμοφύλακα» ἀλλὰ «μάρμπα-Μπριού». Σὺμφωνοί;

— Σὺμφωνοί, μάρμπα-Μπριού, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης προθύμως.

— Ὅστε λοιπόν, παιδί μου, ὑπέλαβεν ὁ Μπριού, δὲν ξεύρεις γιὰ τὸ σ' ἔφεραν ἐδῶ; Τὸ πιστεύω, γιὰ τὸ καὶ ἄλλοι φυλακισμένοι τῆς Βασιλῆς δὲν ξέρουν ἐπίσης γιὰ ποῖο λόγο τοὺς συνέλαβαν. Ἄλλὰ στάσου, ἂν θέλῃς, νὰ τὸ βροῦμε μαζὶ. Καλλίτερα εἶνε, πάντα, νὰ ξέρῃ κανεὶς τί τεῦ γίνεται... Μήπως ἔγραψες ποτὲ βιβλίον ἢ στίχους ἐναντίον τοῦ βασιλέως ἢ τῆς βασιλείσσης; Ἀδύνατο, ἐπὶ τὴν ἡλικία σου δὲν γράφουν τέτοια πράγματα... Μὰ τί

ἔκαμες λοιπόν;... Δὲν μοῦ λές τὸ ἐπάγγελμα σου;

— Ἦμουν τζόκευ ἐπὶ τὸ σπίτι τοῦ δούκως Λωζὲν.

— Ἄ, ἔτσι; τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ... Ὁ δούξ Λωζὲν εἶνε ὑπὸ δυσμένειαν, γιὰ τὴν ἔχει πολλὰς φίλιες μετὰ τὸν δούλα τῆς Ὀρλεάνης, ποῦ εἶνε ἐχθρὸς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος... Στάσου, στάσου, γιὰ τὴν κοντεύω νὰ τὸ βρῶ... Καλέ, τὸ βρήκα!... Μήπως ὁ κύριός σου σοῦ ἔβωσε κανένα γράμμα;...

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης ἕνα γράμμα ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ πάω ἐπὶ τὴν Ἀγγλία...

— Στὸ Φίλιππο τῆς Ὀρλεάνης; — Μάλιστα.

Ὁ μάρμπα-Μπριού ἐμειδίασεν, ὑπερήφανος διὰ τὴν ὀξυδερκεῖάν του.

— Περιττὸ νὰ ζητοῦμε μακρότερα τὴν αἰτία τῆς φυλακίσεώς σου, εἶπε' εἶνε ἀπλοῦστατα αὐτὸ τὸ γράμμα. Καὶ τώρα πᾶ ποῦ τὸ ἔχουν στὰ χεῖρα τους ἐκεῖνοι ποῦ τὸ ἤθελαν, μπορούμε νὰ ἐλπίζωμε ὅτι δὲν θὰ μείνῃς πολὺν καιρὸ ἐδῶ-μέσα.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

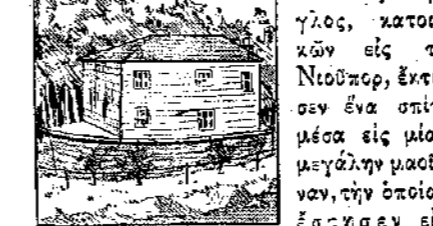
Διὰ τὰς διακοπὰς προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

Κουλλὸς μπιλλιαρδιστῆς

Ὁ κύριος Χάρολδ Κέιν, ἰδικαίτηρ εἰς τὸ ἰττλινγορο τῆς Ἀγγλίας, στερεῖται καὶ τῶν δύο χετῶν. Ἄλλ' ἡ ἔλλειψις αὐτῆ δὲν τὸν ἐμποδίζει, ὡς βλέπετε, νὰ παίξῃ μπιλλιαρδο μετὰ ἀγκιστρα, τὰ ὁποῖα ἀντικαθιστοῦν τὰς χετῶν του, καὶ νὰ κάμῃ 20 καραμπόλες εἰς στή γραμμὴν!

Διὰ νάποφύγῃ τὸν φόρον

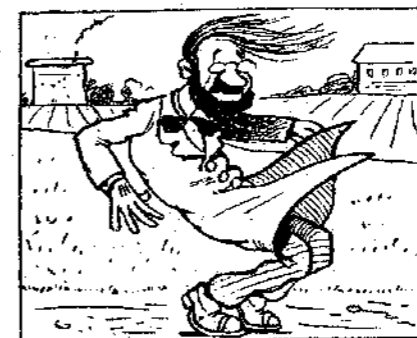
Ἐνας Ἀγγλὸς, κατοικῶν εἰς τὸ Νιούπορ, ἔκτισεν ἕνα σπίτι μέσα εἰς μίαν μεγάλην μαοῦναν, τὴν ὁποῖαν ἔσκησεν εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι μέτρων ἀπὸ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν πληρώνει οὔτε φόρον εἰκοδομῆς, διότι ἡ εἰκία του εἶνε μέσα εἰς πλοῖον, οὔτε φόρον ναυσιπλοίας, διότι τὸ πλοῖόν του αὐτὸ δὲν ταξιδεύει ποτέ!

ΕΥΓΥΧΙΑ Κ. ΜΠΟΥΪΟΥ Συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως τυχοῦσα τοῦ Παλλεῖον Βραβείου εἰς τὸ Ἀρσάκειον Ἀθηνῶν

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α.) Μαγικὴ Εἰκὼν

— Πῶ, πῶ, τί ἀνεμὸς!.. Τοῦ πήρε καὶ τὸ καπέλλο του... Ποῦ νὰ τὸ πῆγῃ;

β.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ.

Ο	ΠΕ	ΚΛΕ	ΛΩΝ
ΒΟΥ	ΑΝ	ΥΡΟΣ	ΘΑ
ΡΙ	ΣΟ	ΛΗΣ	ΛΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων σοφῶν.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀμοσπονδίου. Il f... b.t.t.: le f... p..d.nt q. il e... ch..d

Ἄς εἶνε, πρέπει νὰ κάμῃς ὑπόμονή. Σοῦ εἶπα πῶς δὲν περῶ κανεὶς ἀσχημα ἐπὶ Βασιλῆ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, πῶς ἄμα μπῆς μιά φορά, εἶνε δύσκολο νὰ μαντεύσῃς ποτὲ θὰ βγῆς... Μπορεῖ καὶ αὐρεῖο, μπορεῖ καὶ σὲ δέκα χρόνια.

Ἀκούσας τὸν φανταστικὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ὁ μικρὸς τζόκευ ἀνεπήδησε.

— Τί; ἀνεκράξῃ; νὰ μείνω ἐδῶ-μέσα δέκα χρόνια; ποτέ! καλλίτερα νὰ πεθάνω!

— Ἐλα, μὴ λές τώρα ἀνοησίας! ἀπεκρίθη γελῶν ὁ δεσμοφύλαξ, διότι ἦτο συνηθισμένος νὰκούῃ τέτοια. Δὲν θὰ πεθίνῃς καθόλου. Ἀπεναντίας θὰ ζῆσῃς καλλίτερα, παρὰ ἂν ἦσουν ἐλευθερὸς.

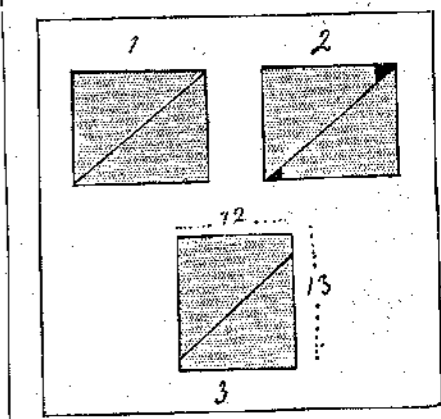
Ὁ Μπόμπης ἔκαμε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ τὸν διέκοψε κ' ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ Βασιλῆ εἶνε, νὰ ποῦμε, πολυτελὲς φυλακὴ, τοῦ Λουσσού ἢ μᾶλλον δὲν εἶνε φυλακὴ, ἀλλὰ ἕνα παλάτι, ὅπου ὁ βασιλεὺς φιλοξενεῖ τοὺς προσκαλεσμένους του. Θὰ ἰδῆς!

(Ἔπειτα συνέχεια)

Ἀθήσεις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἐδριπιδίου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶ, τὸ ὁποῖον ἀποτελεσθῆ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 30ου φύλλου

α.) Θὰ κόψωμεν τὸν τάπητα διαγωνίως ὅπως δειχνεῖ τὸ σχ. 1. Κατόπιν, ἀπὸ τὰ δύο τρίγωνα, θάφαιρέσωμεν ἀπὸ ἐν τρίγωνίδιον, ὥστε αἱ πλευραὶ τῶν 13 μέτρων νὰ γίνωυν 12 (σχ. 2.) Καὶ τέλος θὰ τὰ ἐνώσωμεν, ὅπως δειχνεῖ τὸ σχ. 3. — β.) La belle plume fait le bel oiseau. — γ.) Τρις, χιτών, ἀστραπή, βροχὴ, χάλαια.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμός Δύσεων 'Απριλίου-Ιουλίου

(Αι λύσεις δεσφαί μέχρι της 15ης Σεπτεμβρίου, αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, εφ' όσον δεν θά έχουν άκομη δημοσιευθή).

343. Αξέτητος

Πρόθεσι με σύνδεσμον Κ' αριθμητικόν ενώνει, Κ' ένα αρχαίον ρήτορα, Διάσημον δηλώνεις

'Εστάλη υπό του Ροδοπαίου 'Ελληνοπόαιδος

344. Στοιχειόγραφος

Καίτοι δέν είμαι φάρι, Κινοῦμαι εἰς νερά, Καί κάποτε μέ χάρει 'Ανοίγω τὰ πτερά. Τό τρίτον μου στοιχείον 'Αν τώρα μ' ἀραιρέσης, Καί ἀντ' αὐτοῦ ἐν ἄλλο, Κατάλληλον, μου θέσης, Εἰς νῆσον τοῦ Αἰγαίου Εὐθύς μέ μεταβάλλεις 'Ωραίαν καί παιδρῶν, Ποῦ ἐορτάζει τώρα Τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς Μ' ἀνέκφραστον χαράν!

'Εστάλη υπό τῆς Τελεσίλλας

345. Δημιόδες Αἴνιγμα

Τάρνακι μου τό κόκκινο Θεός νά τό φυλάξ, 'Αν φάη ἔγλω, τρέφεται, 'Αν πῆθ νερό, ψοφάει.

Τ' εἶνε;

'Εστάλη υπό Μαρίας Πανταζή

346. Γωνία

- + * * * * = Δημαγωγός.
* + * * * = 'Αρχαία πόλις.
* * + * * = 'Ομηρικὴ βασιλεία.
* + * * * = Πόλις τῆς 'Ελλάδος.
+ * * * * = Ἀυτοκράτωρ Ρωμαιοῦ.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν βασιλεῖα τῶν Θηβῶν.

'Εστάλη υπό τῆς 'Ηραίδος τοῦ 21

347. Ἐπιγραφή ΕΘΜΥΟΥΝ Τ Α

ΑΣΓΡΕΣΥΡΕΙΣ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

'Εστάλη ἀπό τὸ 'Ανδρέοι Εὐζωνάκι

348-353. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀναλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, γίνεται τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν, ἕνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κῆνος, ἔβας, βῆσις, Κῆρος, κόνος, ὄβις.

'Εστάλη υπό τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ

354. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκότος

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὴ ἐδῶ ἡ νῆσος, Κῶστα;

— Δέν θυμοῦμαι τώρα.

— Μά δέν σοῦ τὴν εἶμα;

'Εστάλη υπό τοῦ 'Ευδόξου 'Αεροναύτου

355. 'Αεροστιχίς

Τάρχη τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρᾶν νῆσον ἐκ τῶν κτισσῶν τῆς Ἀγγλίας:

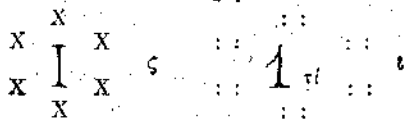
- 1. Γεωμετρικὸν σχῆμα. 2. Λουτροπόλις 'Ελληνική. 3. Βασίλειος τῆς 'Ηπείρου. 4. 'Αθος. 5. Ζῶιον. 6. Δένδρον καρποφόρον.

'Εστάλη υπό τῆς 'Αγοστάτου Σωφραξέτας

356. Φωνητοτόπιον

τ = δσ - ν - φλμ 'Εστάλη υπό 'Ιουλίας Α. Μερμάτη

357. Γρίφος

'Εστάλη υπό τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μέ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦς συνδρομητάς μας λεπτὰ 6 μόνον μέ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καί μέ κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 15 πληροῦνται ὡς θά ἦσαν 15. Ὁ χωριστός στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μέ κεφαλαία ἢ κεχῆρα ἢ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὀκλογεῖται ὡς ἕξ λέξεις ἀπλά. — Αἱ μὴ συνθεσιόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελλοῦ δέν δημοσιεύονται.]

Ἰδρῦθῆ ἐν Λάρνακι Σύλλογος "Ἐνωσις" πρὸς διάδοσιν τῆς "Διαπλάσεως" καὶ συμμεταχθῆ εἰς τὸ Δημοφίλισμα. Ἐξελέγησαν, Πρόεδρος: 'Ελλάς τοῦ Ρήγα, Ἀντιπρόεδρος: Γλαῦκος Βαλδουσοῦδης, Γραμματεῖς: Πανελλήμιος Πόθος, Ταμίης: Φαίδων Κουσαντινίδης, Σύμβουλοι: Αἰνῶ Εὐαγγελίδου, Πανελλήμιος "Ἐνωσις, Κυρία Δουμάκης, Στέφανος Στεφάνου, Νιδιὴ Φιλαλήθου. — Ἀντιπρόσωπος Δεμοσῶ: Βονοῦ τῆς Μανωλιάσας. — Ζητοῦνται ἐντιπρόσωποι καὶ μέλη ἀλλοθόθεν. — Συνδρομὴ ἐξήμισιος προπληρωτα φρ. 1,25. — Ἀπευθυντέον: Κλέαρχον Κ. Λυσιώτην, Λάρνακα (Κύπρου). — Ὑποστηρίζωμεν ὑποψηφίους "Κωνσὶν Κόμματος". (11, 260)

Αναλλάσσω δελτάριον πανταγῶθεν προτιμῶ τοπεῖα Χίου. Διεύθυνσις: D. Frangos, Nogales Ver, Mexique. (11, 261)

Βολιώτικο Κεράσι, ἑλαβεῖς τὸ γράμμα μου; Περιμένω ἀπάντησιν. 'Αρτελῆς Σανθούλα. (11, 262)

Τέκνον μου, Τσοῦχτρα, ἔσω συγχωρημένη — Τέλλος 'Αγρας. (11, 263)

Αποδημάσας ἐκ Τριπόλεως παρατοῦμαι τοῦ ὀξιώματος τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου "Ἐλλάς", τὸν ὅποτον ὑπαστραχίμ ὄρει ἐνθέρμως. — Γενναῖόν ἤνευ 'Ελλῶν, ἡ διεύθυνσις μου εἶνε: ὀδὸς Μενάνδρου, 51. 'Υψηλὴ 'Ἰδέα. (11, 264)

Γλυκοχάριμα, διατι δέν ἐπραγματοποιήσατε τὴν ὑπόθεσιν ας; 'Απελευθερωθεῖσα 'Ελλάς. (11, 265)

Πολὺ ἀργά, Δύναμις τῆς Θελήσεως, γιὰτι εἶμαι ἤδη στὸ Δαρνί. Μά δέν σοῦ ἔγραφα Μ. Μυστικὰ ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο; Εἶνε ἀπλάσιος νά διελθῆ κανεὶς μέ τοῦς τρελλούς. Δέν ἔρχεσαι; — Τσοῦχτρα (11, 266)

Εἰ σὺς Διαβολοπαρέα! ποῦ ἐνεφανίσθητε μέ ὄλη σας τὴν Διαβολικὴ ἐπιστημότητα, δέν θά χορέψετε μόνοι ας... θά αἰς χορέψωμε. — Ἀγνωστος X, Τσοῦχτρα.

Σατανά, μὴ ἀνησυχῆς, ἡ Τριάς τῶν Σατανάδων ἔχει φρενολόγο γιὰτρά... ἐμένα. Ἐν μέ γρεισοῦθῆς καὶ σὺ, φώναξέ μέ. 'Αγνωστος X. (11, 268)

Ελα, Ρωμηοῦλα, καὶ μὴ μέ φοβερίζῃ σου δίνω τό δικαίωμα νά μέ μαρτυρήσῃς. — Σανθὸ Διαβολάκι. (11, 269)

Δύναμις τῆς Θελήσεως, ἀναλαβάνω ἐν ταῦθα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ συλλόγου σου διὰ τοῦς ἐράτους πρὸς ἀποστολὴν τῆς Τσοῦχτρας εἰς τὸ Δαρνί. Ἀήτητος Εὐζωνος (11, 270)

Εἰ ψιτ! συνάδεψε Σατανά! ποῖός σὲ ἐπληροφόρησε πῶς δέν ἔχομε φρενολόγο. Ἐγομεν ἐξάρητο τὴν... Ἀγνωστο X, δοκιμασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Τσοῦχτρας. Διάβολος Σειδάτος, Δέρα τοῦ Διαβόλου, Διαβόλου Κέρατο. (11, 271)

Εἰ Διαβολοπαρέα, γιὰτι μ' ἀψίστατε ἔξω; Διαβολάκι τ' ἐγὼ δέν εἶμαι; Σὰς ἔξω δλους πέρα-πέρα. — Σανθὸ Διαβολάκι.

Εἰ ζουλοπαρέας καὶ Σατανάδες τῆς Χαλκίδος καὶ λοιποὶ ποῦ περιπέτε γιὰ ἄγνωστοι, αἰς ἔξωμε. — Ἀήτητος Εὐζωνος, τὶ χαμπάρια; Ἄν μὰς βρῆς, σὲ τρατέρνομε ἐνα παγωτὸ σὺν τ' ἐκεῖνο ποῦ ἔγραφες στὴν Σ.Σ.Σ. — Λόθος τῆς Δόδρας, Λοχιδάκιον τῆς Χαλκίδος, Γαβρεῖας. (11, 273)

Αναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια: Προτιμῶ τοπεῖα. Διεύθυνσις: Δημ. Ε. Ὀλυμπίου μαθητῆν, Poste-Restante, Χαλκίδα. (11, 274)

Ανακτιθεῖσα 'Ἠπειρος, θερμὰ συγχωρηθῆμα ἐπὶ τῶ προτιμῶ σου. — Γενναῖόφυχος Στρατηλάτης. (11, 275)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 30ου ΦΥΛΛΟΥ ('Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 267).

- ΑΘΗΝΩΝ: Κλεομένης Γ. Κοτοπούλης, Βασιλοπούλα τοῦ Βουνοῦ, Θ. Γ. Γιαννιῶλος, Δημ. Μαρ. Γιαννουκάκης, Σπῆρος 'Αλ. Ρώμας, Ίωαν Ν. Χαλὰς, 'Ενας χωρὶς ὑπογράφη.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Γ. Κλάδης,
ΘΗΒΩΝ: Μελῆς 'Αθ. Λιάκος,
ΚΑΛΑΜΩΝ: Νικ. Α. Στραβῆκος, Στ. Κωστόπουλος,
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λουῖα Κακομήνη Αἰκατ. Α. Φίλιππα Γερ. Γιαννουκάτος, Σταματία Πατριμίου,
ΚΗΦΙΣΙΑΣ: Ίωαν. Ν. Πλατσῆς,
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Κ. Γ. Ἀηλάρης, Π. Γ. Ἰωαννίδης,
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Ἀττομήτο Εὐζωνάκι,
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Ν. Γεωργησιώτης,
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Γεωρ. Χ. Ζαγοῦρας (29-30),
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινοῦ Ναυτοπούλου,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Σπένταρης, Γε. Γ. Ἀρμυραντῆς, Γεωρ. Αλ. Θεοδόσης, Παν. Γ. Μπαμπαναρῆς, Κωνστ. Λαμπιάρης, Ἐμ. Κ. Λαμπιάρης,
ΠΟΡΤ-ΣΑΓΙΔΑ: Γ. Σκαλιόβδης (21),
ΠΥΡΓΟΥ: Νικητῆς Γ. Πετροῦδης,
ΣΚΟΠΕΛΟΥ: Σοφία Γ. Νικολαΐδου,
ΣΜΥΡΝΗΣ: Μέγας Ναπολέων,
ΣΠΕΤΣΩΝ: 'Ευδόξος 'Ακροπόλις,
ΣΥΡΟΥ: Μαριάνθη Γ. Ἀγαλλοπούλου, Πιπ τοῦ Α. Μονόπολι,
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Π. Γλυκοφιδῆς, Παν. Χρ. Λεβεντῆς Δημ. Φ. Ταγκάπουλος, Γ. Θ. Λούμπος, Ν. Γ. Γιαννιῶς, Στ. Ν. Νεστορίδης,
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ν. Ζ. Σπῆλας, Α. Ε. Ὀλύμπιος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθῆν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἀπεδοῦσαν οἱ εἰς τὴν δού: ΣΟΦΙΑ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ἐν Σκοπέλῳ καὶ ΝΙΚ. Α. ΣΤΡΑΒΑΚΟΣ ἐν Κάλαιμας οἱ ὅποτοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ τῆς 'Ιουλίου διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος. Ἠλειοτάζον λεπτὰ 40 διὰ τὸν προσηγῆ διαγωνισμὸν.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΠΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία 'Ομονοίας 'Οδὸς Λύρου 8α 'Ωραι ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5